

Arrest

nr. 69 672 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een sjiietisch moslim van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Al-Hilla, provincie Babil. Uw echtgenoot zou lid zijn geweest van de "Sahwa-beweging" (of "awakening councils") in Al-Hilla. Terroristen zouden dit te weten zijn gekomen en zouden uw echtgenoot en jullie gezin hebben bedreigd. Uw echtgenoot zou deze dreigementen echter niet serieus hebben genomen en zou doorgedaan zijn met zijn werk. Op een dag zou er een granaat naar jullie huis zijn gegooid. Uw echtgenoot zou daarop hebben besloten dat zijn gezin het huis moest verlaten. Hij zou u en jullie vier kinderen bij uw ouders hebben ondergebracht. Zelf zou hij die dag

opnieuw naar zijn werk zijn gegaan. Hij zou echter niet meer naar huis zijn teruggekeerd. Tot op de dag van vandaag zou u niet weten wat er met hem is gebeurd. U bleef bij uw ouders wonen en uw kinderen zouden vandaar naar school zijn gegaan. Op 10 december 2012 zou uw zoon (A.) niet meer thuis zijn gekomen nadat hij naar school was vertrokken. Twee dagen later zou u zijn lijk hebben gevonden. Op 18 december 2010 besloot u samen met uw kinderen (T.), (F.) en (M.) Irak te verlaten. Via Turkije, kwam u op 20 december 2010 aan in België. Op 22 december 2010 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw kinderen (A.), (T.), (F.) en (M.), uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte en twee gelegaliseerde kopieën, de overlijdensakte van (A.) en een badge van de Sahwa-beweging van uw echtgenoot.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om de volgende redenen.

Allereerst kunt u niet aannemelijk maken dat uw echtgenoot daadwerkelijk een actief lid was van de Sahwa-beweging. Uw kennis over de Sahwa-beweging én over de functie van uw echtgenoot is namelijk bijzonder beperkt.

Zo kunt u slechts in zeer vage bewoordingen de ontstaansgeschiedenis van de Sahwa-beweging schetsen. U stelt dat deze beweging werd opgericht door de Amerikanen en dat zij 'iets tegen de terroristen moesten doen' (CGVS, pg.8). U heeft bovendien geen weet van het feit dat de Sahwa-beweging van oorsprong een soennitische organisatie was (CGVS, pg.9). U weet ook niet waar de Sahwa-beweging is ontstaan (CGVS, pg.15). Blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) dat de Sahwa-beweging niet werd opgericht door de Amerikanen, maar door soennitische stamhoofden die zich tegen Al-Qaeda keerden en zich groepeerden om vervolgens, in een volgende fase, met de Amerikanen samen te werken. Deze beweging vond zijn oorsprong in de soennitische provincie Al-Anbar. U weet evenmin of deze beweging reeds vóór 2008, het jaar waarin uw echtgenoot zich aansloot, aanwezig was in Al-Hilla (pg.8). Alhoewel het CGVS geenszins verwacht dat uw kennis over 'Sahwa' exhaustief is, mag wel in alle redelijkheid worden verwacht dat u correcte informatie kan geven over de achtergrond en de omstandigheden waarin deze beweging tot stand is gekomen, vooral omdat uw echtgenoot dagelijks in de weer was voor deze organisatie en uiteindelijk ook om deze reden werd gevisieerd.

Daarenboven kan er van u worden verwacht dat u dan toch over een ruimere kennis zou beschikken omtrent de taken van uw echtgenoot binnen deze beweging. Ook daar schiet u ruimschoots tekort.

Vooreerst weet u niet precies wanneer uw echtgenoot zich bij de beweging heeft gevoegd (CGVS, pg.9). U kunt zich nog het jaartal herinneren, namelijk 2008, maar weet helemaal niet te duiden wanneer in 2008 hij aan zijn functie begon (CGVS, pg.9). U heeft vervolgens geen enkel idee hoe uw echtgenoot aan deze functie is geraakt of wat hij moest doen om te worden aangeworven bij Al-Sahwa. U weet ook niet of hij hiervoor een training of opleiding moest doorlopen (CGVS, pg.9). U stelt zeer vaag dat hij als Sahwa-lid 'een plaats moest bewaken', maar weet niet wat zijn precieze taak vervolgens inhield (CGVS, pg.9). Bovendien weet u evenmin welke plaatsen of locaties hij dan wel moest bewaken (CGVS, pg.10). U komt niet verder dan te stellen dat het plaatsen waren waar terroristen zich bevonden maar dat is wel een zeer algemene omschrijving (CGVS, pg.10). Daarnaast zou hij gevestigd zijn geweest in een gebouw, maar u weet niet waar dit gebouw zich bevindt (CGVS, pg.10). U weet zelfs niet of dit gebouw zich in Al-Hilla of daarbuiten bevond (CGVS, pg.10). Dit terwijl hij er regelmatig gedurende enkele dagen achtereenvolgens zou hebben verbleven en hebben overnacht (CGVS, pg.10). U geeft aan dat hij vrienden had die zich eveneens bij de Sahwa-beweging voegden, maar u weet verder geen enkele naam van één van deze vrienden te geven (CGVS, pg.9). Mogelijks, zo stelt u, zou uw echtgenoot via hen met Al-Sahwa in contact zijn gekomen, maar u kent ze niet. Vervolgens stelt u dat uw echtgenoot 200 dollar kreeg per maand om zijn functie te vervullen maar heeft u geen idee van wie hij dit salaris ontving of hoe dit salaris werd overgemaakt (CGVS, pg.10). U kunt geen enkele naam geven van zijn collega's of leidinggevend (CGVS, pg.10) en weet niet of er kantoren van de Sahwa-beweging in Al-Hilla aanwezig waren (CGVS, pg.10).

U wijt uw onwetendheid aan het feit dat uw echtgenoot u nooit iets over zijn werk zou hebben verteld. Er kan echter wel worden verwacht dat u, als zijn echtgenote, op zijn minst een begin aan informatie zou kunnen geven aangaande de omstandigheden waarin hij werkte. Dat u echter van niets op de hoogte bent is wel zeer opmerkelijk te noemen. Temeer daar u door hem op de hoogte werd gesteld van de dreigementen die tegen hem werden geuit omwille van de functie die hij uitoefende (CGVS, pg.11). U moet zich op dat ogenblik toch vragen hebben gesteld en meer duidelijkheid hebben gevraagd aan uw echtgenoot, teneinde jullie situatie beter te kunnen inschatten. Bleek immers dat ook u en uw kinderen

werden bedreigd (CGVS, pg.12). Dat u op dit punt zou hebben nagelaten om hem over zijn werkzaamheden - die u en uw gezinsleden in gevaar brachten - te bevragen, is dan ook weinig geloofwaardig te noemen.

Dient vervolgens te worden opgemerkt dat u eveneens zeer vaag blijft over de bedreigingen die tegen uw echtgenoot én tegen u en uw gezin (CGVS, pg.12) werden geuit. Zo zou u enkel drie dagen voor het incident met de granaat (een sonargranaat) op de hoogte zijn gesteld van de bedreigingen. Vreemd genoeg weet u niet aan te geven hoelang deze bedreigingen tegen uw gezin reeds werden geuit, vooraleer uw echtgenoot u op de hoogte stelde (CGVS, pg.12). U weet ook niet door wie deze dreigementen werden geuit (CGVS, pg.12). Dat u zich enkel tevreden stelde met de uitleg van uw echtgenoot 'dat terroristen jullie gezin bedreigden' en u het verder niet nodig vond om zich daar enige bedenkingen bij te maken, valt niet te verklaren. Er kan immers worden verwacht dat u, in een dergelijke gevaarlijke situatie voor u, uw echtgenoot én uw kinderen, dit alles volledig zou willen uitspitten en het fijne ervan zou willen te weten komen. Bovendien zou, drie dagen nadat u op de hoogte werd gesteld van deze bedreigingen, uw huis zijn getroffen door een sonargranaat waardoor u zich genoodzaakt zag in te trekken bij uw ouders (CGVS, pg.11-12). Dat u op dat moment nog steeds uw man niet heeft benaderd om meer informatie van hem te vragen, en meer te weten te komen over de achtergrond van al deze problemen, kan niet als ernstig worden beschouwd.

Daarenboven kunnen er ook serieuze vraagtekens worden geplaatst bij de verdwijning van uw man. U stelt immers dat hij de ochtend na de aanval met de granaat op jullie huis terug ging werken en sindsdien spoorloos is (CGVS, pg.12). Het enige wat u echter heeft ondernomen om hem terug te vinden of te weten wat hem was overkomen, was het bellen naar uw schoonfamilie (CGVS, pg.12). De meest logische actie die u kon ondernemen, kwam vreemd genoeg niet bij u op. U zou namelijk op geen enkel moment hebben geïnformeerd bij de Sahwa-beweging of uw man iets was overkomen, of zij meer informatie hadden over hem (CGVS pg.12, 13). Dit terwijl u wist dat zijn werkzaamheden bij Al-Sahwa aan de bron lagen van de bedreigingen die eerder al tegen hem werden geuit (CGVS, pg.11). Toch zou u geen enkele moeite hebben ondernomen om daadwerkelijk een kantoor van de Sahwa-beweging, al dan niet met behulp van anderen, te zoeken of een collega van uw man te zoeken en te contacteren (CGVS, pg.12-13). Dit terwijl een bevraging in zijn werkomgeving misschien wel een licht kon werpen op de omstandigheden waarin hij verdween, en na te gaan of er al dan niet kwaad opzet in het spel is. U zou evenmin in ziekenhuizen hebben geïnformeerd of hij daar niet was binnengebracht én u nam evenmin het initiatief om zijn verdwijning bij de politie aan te geven (CGVS, pg.13). Dat u nagelaten hebt deze handelingen te stellen maar eerder verkoos om in het ongewisse te blijven (CGVS, pg.13), is zeer opmerkelijk te noemen en ondermijnt andermaal de oprechtheid van uw verklaringen.

Bovendien rijzen er eveneens vraagtekens bij uw verklaringen over de dood van uw zoontje (A.) en de omstandigheden waarin dit gebeurde. Zo geeft u aan dat hij gedood werd door een schot in zijn borstkas (CGVS, pg.14). U gevraagd of hij nog ergens anders werd geraakt, stelt u dat u enkel zijn gezicht heeft gezien en maakt u geen enkel gewag dat hij ook in het hoofd werd geraakt (CGVS, pg.15). Enkel toen u werd gewezen op het feit dat de overlijdensakte, die u neerlegt, als officiële reden van zijn dood, een afgevuurde kogel in het hoofd vermeldt (CGVS, pg.15), meent u zich te herinneren eveneens iets aan zijn voorhoofd te hebben opgemerkt (CGVS, pg.15). Dat u als moeder - die toch zwaar onder de indruk moet zijn geweest van een dergelijke dramatische gebeurtenis - deze verwondingen niet onmiddellijk zou hebben opgemerkt en niet spontaan zou hebben vermeld toen hiernaar werd gevraagd, is niet aannemelijk.

Bovenstaande observaties maken dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas en dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin wijzigen. Uw identiteitskaart en die van uw kinderen, uw nationaliteitsbewijs en uw huwelijksakte bevestigen enkel uw identiteit en uw herkomst, gegevens die momenteel door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Bovendien moet worden opgemerkt dat er duidelijk zichtbaar correcties werden aangebracht op de identiteitskaart van uw zoon (A.), vooral zichtbaar bij de datum van uitgifte van het document (CGVS, pg.15). Wat de badge van uw echtgenoot betreft rijzen ook hier twijfels aangaande de herkomst aangezien het duidelijk om een geplastificeerde kleurenkopie gaat (zowel recto als verso) en niet om een origineel exemplaar. Aangaande de overlijdensakte van (A.) werd hierboven al aangegeven dat de inhoud ervan niet helemaal strookt met uw verklaringen. Overigens kan deze overlijdensakte enkel aangeven dat uw zoontje door een kogel om het leven kwam, maar zegt dit verder niets over de omstandigheden die hieraan ten grondslag lagen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit

indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiietische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiietische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven.

(zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit Hilla, gelegen in de provincie Babil, in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. Met uitzondering van een grootschalige aanslag op 10 mei 2010, die deel uitmaakte van een reeks van gecoördineerde aanslagen over het hele land, vonden er de voorbije maanden in Babil slechts enkele kleinschalige incidenten plaats, waarbij het aantal gewonde of dodelijke slachtoffers steeds heel klein bleef (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Hilla, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Hilla in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Hilla aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet evenals de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”. Zij citeert artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951 en past de elementen in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, alsmede naar rechtsleer van D. Vanheule en UNHCR, toe op haar situatie.

Verzoekster herhaalt, verwijzend naar haar verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal, dat zij in haar land van herkomst een huisvrouw was en slechts beperkte sociale contacten had. Derhalve kan haar niet worden verweten dat zij geen gedetailleerde informatie kan geven over politieke bewegingen zoals de Sahwa-beweging. Zij benadrukt dat zij weet dat de Sahwa-beweging van oorsprong een soennitische beweging is en dat uit haar verklaring afgelegd op het Commissariaat-generaal het tegendeel niet kan afgeleid worden. Verzoekster merkt op dat zij enkel heeft gesteld dat op heden zowel soennieten als sjiïeten lid zijn van de beweging. Zij vond het dus niet raar dat haar man lid was van deze beweging. Wat betreft de vraag naar de oprichters van de Sahwa-beweging stelt verzoekster dat zij tijdens het gehoor enkel op de vragen kon antwoorden in overeenstemming met de informatie die zij van haar echtgenoot had gekregen. Zij betoogt dat haar echtgenoot heeft verteld dat er altijd samen met de Amerikanen gewerkt werd zodat zij dacht dat de Sahwa-beweging door de Amerikanen werd opgericht. Verzoekster weet dat zij slechts een beperkte kennis heeft over de Sahwa-beweging doch, gelet op haar achtergrond en de heersende cultuur in Irak, is dit weinig opmerkelijk.

Zij voert aan dat haar niet verweten kan worden dat zij niet veel weet over het engagement van haar echtgenoot. Zij heeft gepoogd om met hem over zijn werk te praten doch hij heeft steevast geweigerd om antwoorden te geven. Haar echtgenoot is traditioneel grootgebracht en heeft een erg conservatieve ingesteldheid. Verzoekster werd door haar echtgenoot verwittigd dat de strikte geheimhouding diende gerespecteerd te worden en dat, hoe minder zij wist, hoe beter en veiliger dit voor haar zou zijn. Gelet op het voorgaande heeft verzoekster dan ook haar pogingen om tot antwoorden te komen, gestaakt. Zij benadrukt dat het feit dat zij slechts een kleurenkopie van de badge van haar echtgenoot heeft voorgelegd, niet opmerkelijk is. Haar echtgenoot heeft naar alle waarschijnlijkheid een kopie gemaakt van zijn badge, doch hij droeg altijd zijn origineel exemplaar bij zich. De kleurenkopie dient minstens als begin van bewijs aanvaard te worden.

Verzoekster merkt inzake de ten aanzien van haar echtgenoot en haar gezin geuite bedreigingen op dat zij het moest doen met de uitleg die zij van haar echtgenoot heeft gekregen en dat hij heeft geweigerd meer te zeggen. Zij wijst op het feit dat haar echtgenoot een “*typische Arabier is: het machotype, het type dat voortdurend aan het opscheppen is*”. Het was voor haar niet mogelijk zelf antwoorden te zoeken, in een dergelijke situatie worden vrouwen niet verondersteld voor zichzelf op te komen, het is een mannenwereld. Verzoekster stelt dat haar ouders zich niet wilden bemoeien met de zaak uit vrees persoonlijk problemen te krijgen. Zij hadden evenmin gedetailleerde informatie over het werk van haar echtgenoot.

Verzoekster volhardt dat haar echtgenoot 's morgens is vertrokken en nooit meer is teruggekomen. Zij verkeert in het ongewisse over zijn lot. Dat zij enkel bij haar schoonfamilie heeft geïnformeerd naar haar echtgenoot is niet vreemd. Verzoekster merkt op dat zij aan de vader van haar echtgenoot heeft gevraagd iets te ondernemen. Zij wist dat zij als vrouw nergens antwoorden zou vinden. Haar schoonvader wist evenwel ook niets van het werk van zijn zoon en wist evenmin waar te zoeken. Verzoekster stelt dat angst een grote rol heeft gespeeld bij de ‘beslissing’ niets te ondernemen.

Verzoekster betoogt dat het ogenblik waarop zij het lijkje van haar zoon (A.) heeft gezien heel traumatisch was. Zij heeft haar zoon levenloos zien liggen, heeft brandwonden gezien op zijn hoofd en is onmiddellijk daarop flauw gevallen. Verzoekster benadrukt dat in de officiële overlijdensakte vermeld staat dat (A.) gestorven is door een afgevuurde kogel. Zij merkt op dat het feit dat een kind van acht jaar gestorven is door een afgevuurde kogel, het gevaar aantoonde in de regio waar zij geleefd heeft. Het is voor haar onmogelijk om terug te keren naar Irak en zij hoopt in België een veilige toekomst te bieden aan haar drie andere kinderen.

Verzoekster voert aan dat de persoonlijkheid en de culturele achtergrond van haar echtgenoot niet uit het oog mag worden verloren. Haar echtgenoot was heel erg conservatief zodat zij slechts op de hoogte was van oppervlakkigheden. Er is bijgevolg een logische verklaring voor haar beperkte kennis.

Verwijzende naar het 'Algemeen ambtsbericht Irak' van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland van oktober 2010, het rapport 'At a Crossroads, Human Rights in Iraq Eight Years after the US-Led Invasion' van Human Rights Watch van februari 2011 en de 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers' van UNHCR van april 2009, benadrukt verzoekster dat verwacht mag worden dat de commissaris-generaal minstens de cultuur van het land van herkomst van een kandidaat-vluchteling in overweging neemt. De commissaris-generaal heeft de kennis van verzoekster evenwel afgetoetst aan de kennis van een Westerse vrouw in een gelijkaardig geval. Verzoekster benadrukt dat de wereld waarin zij heeft geleefd, een mannenwereld, en de Westerse wereld met haar geëmancipeerde vrouwen niet te vergelijken zijn.

Verzoekster is afkomstig uit Irak. Omwille van het lidmaatschap van haar echtgenoot van de Sahwa-beweging werden door milities bedreigingen geuit ten aanzien van het gehele gezin. Verzoekster benadrukt dat haar echtgenoot verdwenen is, dat haar achtjarige zoon vermoord is en dat zij vreest voor de fysieke integriteit van haar kinderen.

Verzoekster kan de bescherming van de autoriteiten niet inroepen aangezien deze niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster baseert haar asielmotieven op het feit dat haar man zou zijn bedreigd door terroristen omwille van zijn werk voor de Sahwa-beweging en hierdoor later is verdwenen.

Verzoekster beperkt zich in essentie tot de herhaling van haar eerdere verklaringen. Verzoekster betoogt in essentie dat ze niet op de hoogte is van de Sahwa-beweging, de taken van haar echtgenoot voor deze beweging en de bedreigingen die hij ontving, hetgeen ze verklaart op basis van haar profiel als Iraakse huisvrouw met slechts beperkte sociale contacten die gehuwd was met een conservatieve "typische Arabier (...), het machotype, het type dat voortdurend aan het opscheppen is".

Daargelaten de stereotype en vooringenomen zienswijze over "de typische Arabier" dient opgemerkt te worden dat van verzoekster wel degelijk verwacht kan worden enige kennis te hebben over voormelde elementen aangezien deze de grondslag uitmaken van haar asielaanvraag. Het ontstaan, het doel en de werkwijze van deze organisatie is tevens van belang voor verzoeksters persoonlijke veiligheid daar uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat ingevolge de oprichting en werkwijze van deze beweging het geweld aanzienlijk verminderde in de streken van Irak waar deze opereerde. Van verzoekster, die haar asielrelaas baseert op de toetreding van echtgenoot tot de Sahwa-beweging, kan aldus verwacht worden dat zij kan duiden wanneer en op welke wijze hij toetrad dan wel welke zijn taken waren, waar en met wie deze uitgevoerd werden. Uit het administratief dossier (stuk 4, p.9-10) blijkt dat zij dienaangaande zeer vage verklaringen aflegt. Verzoeksters bewering dat ze een huisvrouw was die geen informatie kreeg van haar echtgenoot kan haar onwetendheid niet vergoelijken.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt tevens dat zij na de verdwijning van haar echtgenoot noch de Saha-beweging of haar kantoren heeft gecontacteerd, noch heeft geïnformeerd bij de ziekenhuizen of de politie (*ibid.*, p.12-13).

Voormelde aan het asielrelaas gerelateerde onwetendheden en handelwijze ondermijnen verzoeksters geloofwaardigheid omtrent de functie en het lot van haar echtgenoot. Dientengevolge kan evenmin

aangenomen worden dat het lot van haar zoon (A.) voortvloeit uit de werkzaamheden van haar echtgenoot.

De door verzoekster bijgebrachte documenten vermogen omwille van de terechte redengeving in de bestreden beslissing, die aldus door de Raad wordt overgenomen, niet te leiden tot een andere oordeelsvorming.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van de *“Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming)”* evenals de schending van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoekster is afkomstig uit Hilla, gelegen in de provincie Babil, op ongeveer honderd kilometer van de hoofdstad Bagdad. Zij merkt op dat de provincie Babil door de commissaris-generaal als zuidelijke provincie wordt beschouwd, doch indien een kaart van Irak ter hand wordt genomen, kan men enkel vaststellen dat de regio waar verzoekster van afkomstig is, nabij de grenzen van de provincie Bagdad gelegen is. Verzoekster benadrukt dat aan personen afkomstig van Bagdad subsidiaire bescherming wordt gegeven. De veiligheidssituatie in Hilla en omstreken sluit dichterbij de ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad, dan bij de situatie in Zuid-Irak, die te betwisten valt.

Amnesty International roept in zijn rapport *‘European states must stop forced returns to Iraq’* van 10 november 2010 ook op om geen Iraakse burgers gedwongen terug te sturen naar Irak. In het rapport van Amnesty International worden tevens de problemen van teruggestuurde Irakezen aangehaald. De commissaris-generaal is blind voor de werkelijkheid. Irak valt niet op te splitsen in veilige en onveilige regio's. In alle provincies sluimert het geweld en loeren terroristische aanslagen om de hoek. Schijnbare stabiliteit is onvoldoende om subsidiaire bescherming te weigeren.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert in het geheel niet welk artikel van de door haar aangevoerde richtlijn zij *in casu* geschonden acht zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

Verzoeksters relaas werd hoger ongeloofwaardig bevonden zodat zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b).

Waar verzoekster naar de algemene situatie in (Zuid-)Irak verwijst, blijkt uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, dat er voor burgers uit Hilla in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De loutere niet-gestaafde stelling van verzoekster dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak niet zo stabiel is als het CGVS voorhoudt, is niet van aard dat deze afbreuk vermag te doen aan de omstandige motivering op grond waarvan de commissaris-generaal besloot dat de veiligheidssituatie in de stad Hilla in de provincie Babil in Zuid-Irak dermate is dat er voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS